

Abans i després de la sèpsia ?

Abans de posar-me malalt, el dia 25 de desembre de 2010, era una persona activa, sana, no havia fumat mai, sempre m'havia cuidat, no havia agafat mai una baixa laboral.

Vaig entrar a Mútua per Nadal i vaig sortir per Setmana Santa. Durant els dos mesos que vaig estar ingressat a UCI no recordo res, però no tinc cap sentiment de patiment. Quan vaig passar a semiintensius vaig adonar-me de tot el que m'havia passat ja que el meu cos estava primíssim, no m'aguantava dret, no tenia força per agafar la cullera, no podia beure si no ho feia amb una palleta, tenia que menjar a poc a poc, feia una dieta especial perquè si no vomitava, a les nits no dormia perquè tenia por a no despertar-me, estava lligat. Malgrat tot això, jo estava content, molt content, primer perquè podia compartir amb els altres la seva alegria que jo estava viu i segon, perquè me'n recordava de les coses, de les dates de naixement, de la meva feina que vaig deixar pendent, dels números de mòbil... encara que havia dormit durant dos mesos, el meu cap coordinava.

Mica en mica, vaig anar millorant però quan vaig sortir de l'ingrés necessitava ajuda al 100%. Cada dia, un amic em venia a cuidar perquè la meva dona pogués anar a treballar. Vaig estar un any i mig de baixa i per sort, l'empresa em va donar totes les facilitats perquè m'adaptés novament a treballar.

Han passat quatre anys i estic bé però no com abans, encara tinc moltes limitacions. He de vigilar a no refredar-me perquè l'antibiòtic no em va bé per la insuficiència renal, la ferritina la tinc elevada, si camino ràpidament em costa respirar, tinc les 24 hores mal a la cama dreta... Tot i que puc anar a treballar 8 hores quan surto estic tant cansat que no puc anar a fer rehabilitació al gimnàs, anar de compres, o bé fer qualsevol cosa que feia abans. Cada migdia necessito fer una petita becaina, ja que si no descanso 20 minuts, les hores de la tarda se'm fan inacabables. Si camino (sempre a poc a poc) més de 35 minuts, la cama dreta no m'aguanta, no puc conduir més d'1 hora seguida...

Tanmateix, estic feliç perquè avui puc estar aquí i desitjo i espero despertar-me un dia i que pugui tornar a desenvolupar el meu treball, viure el dia al 100%, si no del tot, un tant per cent més que ara, que pugui agafar un avió, que pugui conduir dues hores seguides... Potser em quedi alguna que altra seqüela, però durant tot aquest temps de convalescència m'he acostumat a viure amb dolor, he après a controlar-lo, ser concentrar-me i no sentir tant el mal, la qual cosa em fa ser molt més fort a nivell mental.

Per això, m'agradaria conèixer algú que hagi passat per un shock sèptic, per tal de poder intercanviar la seva experiència, dificultats, millores...

La meva progressió des de que vaig sortir amb ara sempre ha estat sempre favorable, ascendent però, jo vull millorar encara molt més i ho aconseguiré.

Per acabar, vull agrair de tot cor a l'equip de professionals de l'Hospital Mútua de Terrassa que m'ha salvat, que m'ha tornat a la vida ja que gràcies a la seva professionalitat i humanitat avui puc estar entre tots vosaltres.

Sèpsia o septicèmia, què és? I com l'hem viscuda els familiars?

Quan vam entrar per segona vegada a urgències, tot va ser molt ràpid, el van portar en un box aïllat, la doctora i les infermeres van actuar de pressa, analítiques, pressió, oxigen en sang, van avisar als doctors d'UCI i tot seguit ingressava en aquesta unitat de cures intensives.

Ens vam acomiadar, li vaig dir que tot aniria molt bé perquè amb la rapidesa que l'havien tractat, volia dir que eren bons professionals, millor anar a la UCI, estaria ben controlat, que no patís per res, tot sortiria bé.

En Santi, estava conscient però en cap moment, ni ell ni jo érem conscients del que volia dir "anar a la UCI" ni ens imaginàvem que la seva vida depengués d'un fil.

Quan la doctora em va informar de tot el que li estava passant, no entenia ni volia entendre res, només recordo que em va dir SHOCK SÈPTIC, SÈPSIA, i quan vaig preguntar què era exactament, em va dir que era una infecció a la sang la qual provocava una fallida multiorgànica, al moment vaig comprendre perquè a urgències van córrer i perquè parlava de tanta gravetat. Em va dir les paraules textuais: la SÈPSIA MATA, en aquell moment em vaig adonar que la situació era molt greu.

No sabia que havia de fer, ni com havia de dir-li a la nostra filla ni als pares, als amics ... et deixes portar per la situació i quan passen les hores te n'adones de la ignorància que tenim davant malalties o infeccions que són tan greus com un atac de cor, un ictus o bé un càncer i que no saps com explicar-ho perquè no coneixes a ningú que ho hagi patit.

A partir d'aquest moment, la meua vida depenia sempre del mòbil, i quan et despertés i no ha sonat estàs content, si més no, vols pensar que tot va bé. La meua filla i jo vam decidir que estaríem contentes, que malgrat tot, continuaríem celebrant les festes nadalenques, en tot moment, els nostres pensaments eren plens d'esperança, el papa se'n sortiria, nosaltres estaríem al seu costat per donar-li tota la força que necessités quan es despertés. Mai vaig plorar a dins de la UCI, cada dia li explicava tot el que feia la Mireia, les notes que treia, com m'anava la feina, qui l'havia vingut a veure, tots aquell que em donaven records per a ell, fins i tot, vam cantar-li el per molts anys el dia del seu aniversari.

Crec que un pacient induït al coma sent, i per tant, ha de percebre un ambient tranquil per això, durant el temps de visita procurava que tot fos el més normal possible i creia que si jo era capaç de transmetre-li harmonia ell es curaria ben aviat.

Els metges m'anaven informant cada dia, i quan em deien que millorava una mica tots estàvem contents, molts dies no entenia res però el fet de no sentir que no havia anat enrere ja eren bones notícies. Recordo uns matins dolços, havia superat un altre dia, però quan arribava el migdia no volia anar a Mútua, tenia por, no volia sentir el "parte" del metge. Durant els dos mesos que vam estar, vaig arribar a conèixer a molta gent, vaig compartir moltes hores d'espera amb altres familiars de pacients que no van tenir la mateixa sort que nosaltres, vaig aprendre a esperar, a ser pacient.

Quan vam sortir d'UCI cap a SEMIINTENSIVUS va ser un triomf, tothom estava content, però quan el vaig veure al llit, tan prim, tan feble, tan nerviós perquè no sabia què li havia passat vaig sentir molta por. En Santi estava viu, però ara què passaria? Quan s'adonés que no tenia força per menjar, ni per aguantar-se en peu, ni per parlar...com reaccionaria?.

La seva força de voluntat, d'acceptació de la nova situació, l'alegria d'estar viu va fer que s'anés recuperant bastant ràpid per a poder ser traslladat a planta.

Un nou repte, ja no era un pacient crític ni semicrític, però en aquest pas és quan va reparèixer la por. La por a no poder caminar sol, a no poder ser autònom, a dormir ... mica en mica va augmentar i enfortir les seves capacitats físiques i mentals i ens van donar l'alta.

Tal i com ell ha dit sempre ha estat una persona metòdica, treballadora, constant i gràcies també al seu caràcter tranquil i tenir una visió positiva envers els contratemps ha fet que avui ens pugui donar el seu testimoniatge d'un abans i un ara completament diferent al que ell hagués imaginat fa quatre anys.

Tot i que el Santi, al cap de quatre anys, ha "refet" el seu dia a dia i la família ens hem adaptat aquest nou "dia a dia", la viu de manera diferent atès que, malgrat treballi la seva jornada laboral ja no pot anar de compres, al cinema o a fer una excursió ... ja que les seves forces no són les mateixes que abans de posar-se malalt i el seu cos no aguanta un sobreesforç o un dia amb molta activitat.

La meua filla descriu aquesta experiència com una guerra. Ets tu contra tot el que esta succeint. Tens dos camins, cal escollir-ne un, no hi ha marxa enrere: un, enfonsar-te, que la situació et superi i l'altre tirar endavant, la vida continua, el món no es para, llavors cal ser fort, optimista i tenir clar que el triomf és dels qui afronten les situacions difícils amb coratge.

La història del Santi pot ser la teua història. Per això, m'agradaria que a l'igual que es fan campanyes contra el càncer ... etc. , s'informés a la societat sobre què és una septicèmia i com pot arribar a ser mortal ja que la sepsia és una gran desconeguda en els nostres temps.

Finalment, crec que aquest projecte és molt important per a tots, ja que després de viure el cas del Santi i de poder-ho explicar en primera persona, si els metges, les infermeres que el van atendre, els quals van fer tot i més per salvar-lo no haguessin actuat com ho van fer, avui ell no estaria aquí.

Gràcies a tots i a totes per fer-lo viure!